

Arrest

nr. 185 410 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat mevrouw X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Grieks staatsburger van gemengde Grieks-Albanese origine te zijn. U bent geboren op 4 december 2004 in Kerkyra (Corfu) en bent dus minderjarig. U kwam in juni 2015 samen met uw moeder, G. A. (...) (O.V. (...)), van op het eiland Samos naar België omdat uw vader jullie beiden mishandelde. Uw vader was voor jullie vertrek zelf naar Duitsland gegaan om er een job te proberen vinden en verblijfsdocumenten te bekomen. Het was de bedoeling dat u en uw moeder hem zouden vervoegen in Duitsland eenmaal hij hierin geslaagd was. Uw moeder wilde dit echter niet en zag

eindelijk haar kans om bij uw vader weg te gaan. Jullie kwamen naar België omdat uw moeder hier een familielid heeft bij wie jullie konden verblijven en jullie vader jullie hier niet zou kunnen vinden.

U verliet Samos uiteindelijk op 16 juni 2015. Samen met uw moeder nam u het vliegtuig naar België, dat u nog diezelfde dag bereikte. Ruim een half jaar later, op 26 februari 2016, vroeg u samen met uw moeder asiel bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd: uw Grieks paspoort, de verblijfskaart van uw moeder in Griekenland en haar Albanese paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Griekenland problemen kende met uw vader, die zowel u als uw moeder mishandelde (CGVS, p. 14).

Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Welnu, u slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u in uw herkomstland niet kon rekenen op de bescherming van uw autoriteiten.

Zo verklaarde u dat u noch uw moeder ooit heeft geprobeerd hulp te zoeken bij derden naar aanleiding van de mishandelingen door uw vader (CGVS, p. 7). Uw moeder vertelde dat ze in Griekenland één maal naar de politie was gegaan, meer bepaald in 2010, nadat uw vader in stomdronken toestand geprobeerd had haar te vermoorden. De politie liet uw moeder weten dat het enige wat ze kon doen een klacht indienen tegen uw vader was. Omdat de politie uw moeder geen fysieke bescherming kon bieden, zag uw moeder echter af van het indienen van een klacht (CGVS, p. 11). Voor dit incident heeft uw moeder nooit hulp ingeroepen van de politie en ook later heeft ze zich nooit nog tot de politie gewend (CGVS, p. 11-12). Evenmin heeft uw moeder gepoogd om wettelijk van uw vader te scheiden. Toen uw moeder gevraagd werd waarom ze nooit een dergelijke poging heeft ondernomen, vroeg ze zich af hoe ze dat had kunnen doen als uw vader reeds agressief werd bij het horen van het woord scheiding (CGVS, p. 12). Niettemin begrip kan worden opgebracht voor de precaire situatie waarin u en uw moeder zich bevonden, dient erop gewezen te worden dat de Griekse wetgeving in bepaalde gevallen, onder meer in geval van huiselijk geweld of overspel, voorziet in de mogelijkheid tot het eenzijdig bekomen van een scheiding, zoals ook blijkt uit de info toegevoegd aan het administratieve dossier. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen. Niettemin begrip kan worden opgebracht voor de precaire situatie waarin u en uw moeder zich bevonden, dient in casu geoordeeld te worden dat u noch uw moeder voldoende pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op de bescherming die u door uw nationale autoriteiten wordt geboden.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Grieks paspoort, het Albanese paspoort van uw moeder en de Griekse verblijfskaart van uw moeder) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter identiteitsgegevens die hier niet worden betwist, doch geen informatie met betrekking tot de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland Griekenland.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, G. A. (...) (O.V. (...)), besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van "(h)et artikel 3 van het WIPR, in combinatie met het artikel 5 van het Verdrag van Den Haag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit en de artikelen 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en het artikel 8 van het EVRM", van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, eerste lid, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan genomen op 30 maart 2016 met toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...) om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4".*

In de bestreden beslissing wordt in dit verband geoordeeld dat verzoekende partij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst, Griekenland, niet kon rekenen op de bescherming van haar autoriteiten, daar uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij noch haar moeder voldoende pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op de bescherming die haar door haar nationale autoriteiten wordt geboden, en bijgevolg uit haar verklaring niet duidelijk blijkt dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het rapport van de *Immigration and Refugee Board van Canada* van april 2014 waarin de situatie in Griekenland wordt onderzocht voor

slachtoffers van huiselijk geweld (bijlage 6 van het verzoekschrift), hierover stelt dat hiernaar ook verwezen werd tijdens haar gehoor, doch dat met deze informatie geen rekening gehouden werd, stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij deze informatie eerder aangehaald en/of aangebracht heeft. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden hiermee geen rekening gehouden te hebben. De Raad wijst er verder op dat hij te dezen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter, zodat hij ter zake enkel een louter wettigheidstoezicht kan uitoefenen. Het nieuwe stuk dat verzoekende partij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 6) werd, zoals hiervoor opgemerkt, niet eerder door haar bijgebracht. Door het voeren van een louter feitelijk discours, en zulks op grond van een overtuigingsstuk dat pas voor het eerst in het kader van het onderhavige beroep wordt kenbaar gemaakt, stuurt verzoekende partij onmiskenbaar aan op een nieuw, inhoudelijk onderzoek van haar asielaanvraag. De uiteenzettingen van verzoekende partij betreffen dan ook niet de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de opportuniteit ervan. De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken daarin vervat. Verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder de motivering dat uit de verklaring van verzoekende partij niet duidelijk blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk om de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen, gelet op deze motieven.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog kritiek uit op de in hoofde van haar moeder genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, stellende dat (i) deze ten aanzien van haar moeder genomen beslissing tegenstrijdig is met de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing, daar enerzijds in de bestreden beslissing de Griekse nationaliteit van verzoekende partij wordt weerhouden en anderzijds in de beslissing genomen ten aanzien van haar moeder verwezen wordt naar de hypothetische Albanese nationaliteit van verzoekende partij om vervolgens tot de conclusie te komen dat haar moeder beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten, hetgeen volgens verzoekende partij een schending uitmaakt van artikel 3 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en het artikel 5 van het Verdrag van Den Haag van 12 april 1930, (ii) haar moeder een permanent verblijfsrecht had in Griekenland en dat nergens in de ten aanzien van haar moeder genomen beslissing onderzocht wordt in welke mate Griekenland zou kunnen worden beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en (iii) in deze tevens verwezen moet worden naar de argumenten die door haar moeder werden aangehaald in het kader van het door haar ingediende beroep, stelt de Raad evenwel vast dat voormeld betoog en de ter staving daarvan aangebrachte stukken (bijlagen 5, 7 en 8) betrekking hebben op de motivering van de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal ten aanzien van haar moeder, zijnde een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van een Albanees onderdaan, en dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de ten aanzien van verzoekende partij genomen beslissing van de commissaris-generaal. De motivering waartegen verzoekende partij kritiek uit behoort tot een andere beslissing, nl. die van haar moeder, waartegen haar moeder kan opkomen met de middelen die het recht haar verschaffen.

Wat verder nog het betoog van verzoekende partij betreft dat de combinatie van de in hoofde van haar moeder genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en de in haar hoofde genomen weigering van inoverwegingname tot gevolg heeft dat zij haar moeder naar Albanië zal moeten volgen, dit terwijl zij als E. U.-onderdaan niet verplicht kan worden zich te begeven naar een land buiten de Europese Unie en dit bovendien niet in het hoogste belang van het kind is, en derhalve strijdig met de artikelen 3, 9 en 10 IVRK, en niet conform de gezinseenheid is zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing en tevens de beslissing van haar moeder op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden en haar beslissing er evenmin toe strekt de in het IVRK opgesomde rechten aan verzoekende partij en/of de rechten die voortvloeien uit haar statuut als Unieburger te ontfangen. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze gekomen is tot de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT